

KDO JE NESEL BUTARO?

V solnčen gozdič smo stopili,
da smo ravnih šib dobili.
Potlej šli smo v gozd teman,
da dobili smo bršljan.

Očka butaro zvezali,
kakor le sami so znali,
Kak lepo najvišje, glej,
deli nekaj oljčnit vej.

Butaro povili v trake,
pisane od barve vsake,
Ko storjeno vse bilo,
nam dejali so tako:

Vem, da vsi bi nesli radi
butaro, ker vsi ste mladi.
Vsem mogoče nesti ni,
nesi torej, Tonček ti!

To je Tončku zažarelo
se oko, zjasnilo čelo.
Nesi, Tonček, nesi ti,
privoščili smo mu vsi.

Mokriški.

NA CVETNO NEDELJO.

Blažičev Janezek in Tonček sta na cvetno soboto nestrpno čakala v šoli dvanajste ure. Minute so se vlekle kot večnost. Niti besede gospoda učitelja jih niso krajšale.

Zjutraj, preden sta šla Blažičeva v šolo, so jima mati naročevali: „Le hitro pridita domov, da bosta šla popoldne po leskovih šibic za butaro.“ Tega naročila sta se Janezek in Tonček natančno držala. Komaj je udarilo v stolpu prvi bong, ni jih bilo moči več krotiti. Vrtila sta klobuček v roki, knjige tiščala pod pazduho, pripravljena sta bila za odhod. K sreči so bili gospod učitelj tisto dopoldne izredno dobre volje in niso ju kaznovali za nedopuščeno početje. Drugi-krat bi ju gotovo pridržali še malo po šoli v svoji družbi. No, danes so dali precej znamenje k molitvi, da so rešili čile šolarje iz stroge discipline.

Kakor bister potoček, ki skaklja čez kamenje v gorski strugi, ulila se je nadebudna mladež iz šolske veže, hiteča na vse strani na svoje domove. Blažičevega Janezka in Tončka niso motili danes beli zvončki, ki so bingljali po poti skozi gozdič. Z malo razgretim

licem sta prisopihala domov. Na mizi pa je že čakala mlečna kaša, katero sta naša šolarja najbolj ljubila. Naglo sta odjedla in bila sta pripravljena, da gresta po potrebnih reči za butaro.

„Pazita, da se kateri kaj ne ponesreči,“ so klicali mati za njima. „Pa kmalu pridita!“

„Bova, bova!“ in že sta izginila na koncu vrta za gosto sečjo.

Prišla sta v temen gozd. Po dolini so stale mo- gočne bukve in vitke smreke. Po rebri proti južni strani pa so rastle šibke gabri in veliki leskovi grmi. Janezek, ki je bil starejši, iztakne kmalu na orjaški bukvi lep, zelen, jagodčast bršljan. Kakor veverica je bil pri njem. Polomil je najlepše vejice, katere so imele največ jagod, in previdno jih metal na tla, da bi se ne osule. Tonček pa je med tem časom nalomil po rebri raznih leskovih šibic. Pa enoletne morajo biti, so rekli mati. To je take, ki zrastejo v enem letu. Tonček je zbiral najlepše, brez odrastkov in grč.

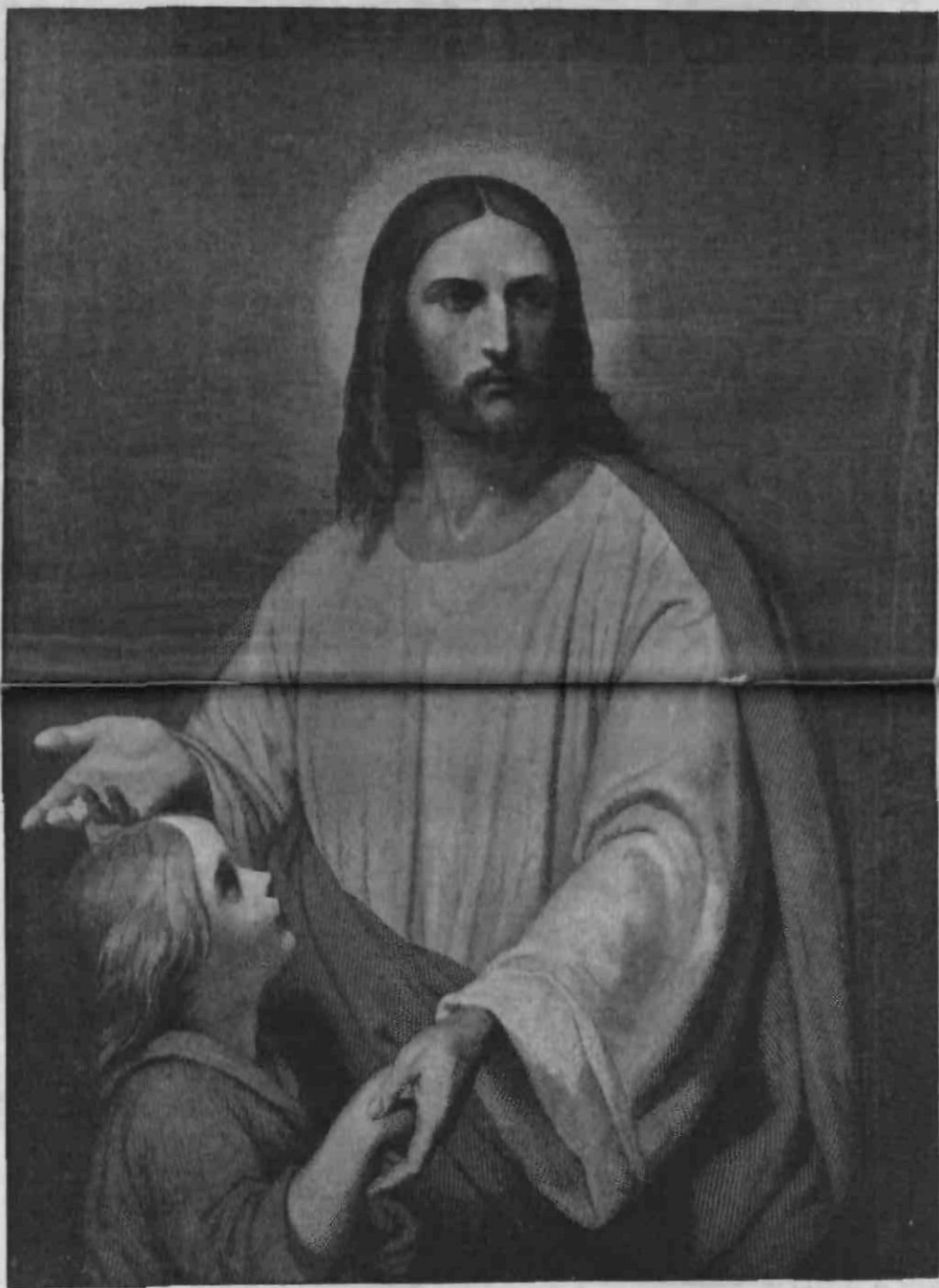
Z debelim snopičem šib je prišel Tonček pod bukev, kjer je ravno vil Janezek trto, da poveže bršljan skupaj. Še bodičja manjka, reče Janezek, stopi ti, Tonček, ta čas, da jaz zvežem, dol za leoni trš in poglej, če je kaj tam. Preden je Janezek povezal bršljan, je bil Tonček z lepimi vejicami bodičja nazaj.

Obložena s potrebščinami za butaro, sta stopala Janezek in Tonček vesela domov. Gotovo bo Bla- žičeva butara najlepša v cerkvi. Oče bodo prinesli iz mesta košato oljkovo vejo in jo bodo zataknili na vrh v butaro.

„Janezek, veš kaj,“ reče Tonček, „pusti mi, da bom jaz nesel letos butaro. Saj si jo nesel ti že dosti- krat in jaz sem dovolj velik.“

„Rad ti to prepustim“, odgovori Janezek, „samo zato, ker si me prosil. Pa hitiva, morda so že oče prišli iz mesta. Bog ve, kaj so nama prinesli?“

Ko sta stopila mlada bratca v hišo, sta takoj za- gledala na mizi lepo oljkovo vejo. „Pa je ni treba nič prijemat, da je ne odlomita,“ so hiteli mati. Oče so pa dali vsakemu eno lepo žarečo pomarančo in potem takoj začeli vezati butaro. Med vezanjem so

== Jezus, prijatelj otrok. ==

zdaj tega, zdaj onega pohvalili, kako lep bršljan da sta dobila. Tonček ni mogel od samega veselja mirovati, ker mu je Janezek obljubil, da bo nesel on butaro.

Vzdramilo se je jutro cvetne nedelje. Tonček ni mogel spati. Dvignil je glavico in pogledal za mizo, kjer je stala butara, potem pa je naglo planil kvišku in se oblekel. Lepo se je umil in oblekel praznično obleko. Nestrpno je čakal trenutka, ko bo čas iti v cerkev in da bodo oče dovolili.

Pri fari je zadonel veliki zvon. Malo zgodaj je bilo še, no, pa oče so vendar izpregovorili: „Zdaj pa le! Kateri pa bo nesel? Morda bi jo Tonček rad?“

„Da! Tonček jo bo,“ se odreže Janezek. „Sva se že tako domenila.“

„Prav, prav tako,“ sta hitela oče in mati. „Janezek je že malo prevelik.“ In Tončku je zaiskrilo oko in v hipu je imel butaro na rami. Z Janezkom vstric se je spustil Tonček ponosno od hiše. Oče so gledali skozi okno, mati so pa stali na pragu in z veselim srcem nepremično zrlji za sinkoma...

Hosana Sinu Davidovemu! je orilo po cerkvi. In božji hram je bil kakor zelen gaj.

Maša je minula. Kakor silen val reke so se ulili verniki iz cerkve. Čili dečki so hiteli prvi z butarami domov.

Doma so že čakali oče Tončka pri oknu, da bi ga videli, s kakim ponosom se vrača. Malo je segrela butara Tončka, da mu je žarelo nežno lice. Oče so razvezali butaro in osmukali bršljanovo listje v pleten koš, da so nesli „leseni žegen“ živini. Šibice in osmukane vejice bršljana pa so spravili, da jih bodo zažgali na sveti večer Bogu na čast.

Ko so se oče vrnili iz hleva so rekli: „Tako je, moja otroka! Danes je živina blagoslovljeno jed in danes teden jo bomo mi.“

Mokriški.

